

וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא, חֲתִים לְהֵיָא מְלָה ואז כל

הפמליא של מעלה מעמידים את אותו החידוש בשתי ישיבות שהם למטה ואז הקב"ה מלמעלה חותם על אותם החידושים ומסכים עליהם ולכן כל אחד צריך לחדש בשבת בתורה

כל אחד כפי יכולתו בפרד"ס התורה (זהר חי) [ורכה].

כאשר מתחדש דבר תורה בשבת חיות הקודש מתרבות ונשלמות בכנפיהם
תָא חַיִּי, כִּד מְלָה אֶתְחַדֵּשׁ בְּאוֹרֵייתָא, וְנִשְׁמַתָּא
דְּנַחְתָּא בְּשַׁבְתָּא אֶתְעַסְקַת בְּאִינוּן מְלִין חֲדָתִין,

וְסֻלְקֵי לְעֵילָא בא וראה שכאשר מתחדש דבר בתורה בשבת והנשמה היתירה שירדה בשבת מתעסקת באלו החידושים החדשים שעמהם היא עולה למעלה במוצ"ש.

כָּל פְּמֻלְיָא דְלְעֵילָא, צִיִּיתִין לְהֵהוּא מְלָה, וְחֵיוֹת הַקֶּדֶשׁ

אור הרשב"י

ע"ב וז"ל תנן בההיא שעתא דמלה דאורייתא אתחדשת מפומיה דבר נש ההיא מלה סלקא ואתעתדת קמיה דקב"ה וקב"ה נטיל לחהיא מלה ונשיק לה ועפר לה בשבעין עטרין וכו' ע"ש. נמצא העיקר הוא בזמן שיוצא החידוש מפיו של האדם ועל כן גם אם הוא מוליד וממציא החידוש בחול מאחר שהוא מוציא זה החידוש בפיו כפעם ראשונה בשבת ה"ז יש לו יתרון מכח קדושת שבת וחשיב כאילו חדש בשבת ממש כי העיקר הוא כאשר מוציאו מפיו. והיה זה שלום ואל שדי ה' צבאות יעזור לי.

[ורכה] ובענין זה איתא בשו"ת תורה לשמה סימן צח וז"ל: שאלה הנגה נודע שמצוה לומר חדושי תורה ביום שבת שבוה מעטרים לאביו ולאמו כנ"ע אך אם אין לו זמן להמציא החידוש ולהולידו בשבת עצמו אלא הוא מחדשו וכותבו בחול ומכיניו לשבת שאומר אותו ביום שבת אם זה נחשב כאילו חדשו בשבת שיש לו מעלה מכח יום השבת שזוכים אביו ואמו עי"ז לעטרות או"ד כיון דחדשו בחול אין לזה החידוש יתרון מכח קדושת השבת. יורינו ושכמ"ה.

תשובה איתא בזה"ק בהקדמת בראשית דף ד'

מִתְרַבֵּין בְּגִדְפֵינּוּ, וּמִתְלַבְּשֵׁן בְּגִדְפֵינּוּ אִז כּל הַפּמְלִיא שֶׁל מַעֲלָה
מקשיבים לאותו החידוש וכן החיות הקודש הם מתרבות בכנפיהם ונשלמים להם ששה
כנפים לכל אחד שאז הם מתלבשים באלו הכנפים. וְכֹד שְׂאִיל לֹזֵן קִדְשָׁא
בְּרִידָה הוּא, וְלֹא תִבִין וְשִׁתְּקִין וכאשר שואל הקב"ה את אלו הנשמות
היתירות מה הם חידוש בשבת ואלו הנשמות לא משיבות אלא הן שותקות, בְּרִידָה
חִיּוֹת הַקֹּדֶשׁ מִה בְּתִיב, (יחזקאל א) בְּעֵמְדָם תִּרְפִּינָה
כְּנִפְיָהֶן אִז חִיּוֹת הַקֹּדֶשׁ נֹאמֵר בָּהֶם 'בעמדם' מאחר ששתקו הנשמות ועיי"כ 'תרפינה
כנפיהן' של החיות הקודש, כְּמָה דִּיאֵתָ אָמַר (איוב לב) כִּי עֲמְדוּ לֹא
עָנּוּ עוֹד. (נחמיה ח) וְכִפְתָּחוּ עֲמְדוֹ כָּל הָעָם כִּי מִשׁ"כ 'בעמדם' הכוונה
מלשון שתיקה כמו שנאמר 'כי עמדו לא ענו עוד' וכ"כ עוד 'וכפתחו עמדו כל העם' שפירושו
שכאשר פתחו את ספר התורה שתקו כל העם.

הפסוק קורא לשתיקה בלשון עמידה

וְאִי תִימָא, שְׁתִּיקָה אֲמַאי קָרוּ לִיהַ עֲמִידָה וְאִם תֹּאמַר לְמָה
קראו לשתיקה בשם עמידה. אֲלָא, בְּדַבְּרָא אִית ז' שְׂיִיפִין
דְּמִתְנַעֲנְעֵן בְּהִדְיָה, לְבָא. רִיאָה. קִנְהָ. לְשׁוֹן. שְׁנַיִים.
שְׂפּוּזִין. בְּשָׂר. וּבְשִׁתִּיקָה קִיּוּמוֹ בְּקִיּוּמֵיהוּ, בְּלֹא נַעֲנוּעָא
אלא בדיבור האדם יש שבעה אברים שהם זזים בדיבורו שהם הלב והריאה והקנה והלשון
והשיניים והשפתיים והבשר ובזמן השתיקה הם עומדים בקיומם בלא תזוזה. וְעַל דָּא
קָרִי לְשִׁתִּיקָה עֲמִידָה ומשום כך הפסוק קורא לשתיקה בלשון עמידה.

רב המנונא סבא חידש בתורה בפסוק ישלח עזרך מקודש וכל הצדיקים שבגן
עדן התעטרו עד השבת הבאה

דְּהָא רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר, (נ"א רב מתיבתא) (תהלים ב) **יְשַׁלַּח**
עֲזָרְךָ מִקֹּדֶשׁ וְגו' [רכו] כי הנה רב המנונא סבא חידש בתורה בשבת

את הפסוק ישלח עזרך מקדש וגו'. **מִקֹּדֶשׁ**, **דָּא קְדוּשׁ יְדִים** כי מש"כ 'מקדש'
פירושו שזה מצות נטילת ידים שע"כ נמשך שפע מהחכמה הנקרא קודש המטהר את הידים
מטומאת הקלי' שהוא קלי' ישמעאל מיד ימין וקלי' עשו מיד שמאל, והוא ע"י שמגביהם
למעלה כנגד הראש ששם החכמה והבינה (רמ"ק, זחר חי). **וּמְצִיּוֹן יִסְעֶדְךָ**, **דָּא**
הַמוּצִיא, **דָּאִיהוּ סְעִיד לְבָא דְּבַר נֶשׁ** ומש"כ 'ומציון יסעדך' פירושו

שזו מצות ברכת המוציא שהוא לשון ציון שהוא היסוד כי משם שפע הלחם יוצא וזה הלחם
הוא סועד את ליבו של האדם ומשום כך כתוב 'יסעדך' (רמ"ק). **יִזְכּוּר כָּל**
מְנַחֲוֹתֶיךָ ומש"כ 'יזכור כל מנחותיך' פירושו שהן הברכות הנקראות מנחות שמברך

האדם בתוך סעודתו שהם כמו דורון אל הקב"ה (רמ"ק), **כָּל לְאִסְנָאָה מְלָה**
אַחֲרָא, **דָּא נְטִילַת יְדִים בְּתַרְיִיתָא** ומש"כ 'כל' הכוונה שהוא בא
לרבות דבר אחר, דהיינו שהוא מצוות נטילת מים אחרונים [רכו] שגם הם תכליתם להעביר

אור הרשב"י

[רכו] בזהר חי כתב שהוזהר מביא כאן את
חידושו של רב המנונא סבא שחידש בש"ק

בכדי להביא דוגמה מהם הדברים הנקראים
חידושים אמנם הקרני אור כתב שהוזהר מביא
ראיה שמי שמחדש בתורה בשבת הוא גורם

שמחה למעלה וכמו שמצינו שהיה כן עם רב
המנונא סבא.
[רכו] ובענין מצות מים אחרונים איתא בשער
המצות - פרשת עקב וז"ל: והנה אין להפסיק
כלל בין מים אחרונים לברכת המזון ופעם א'

הלימוד היומי

את זוהמת הקלי' כי ע"י שהאדם עומד בתוך יצר אכילתו והוא מתעכב מלאכול ומברך בזה הוא מכניע את יצרו הרע (רמ"ק). **וְעוֹלָתְךָ יִדְשָׁנָה סֵלָה, דָּא בְרַבְתַּת הַמְּזוּזִין בְּזִמּוֹן** ומש"כ 'ועולתך ידשנה סלה' פירושו שזו מצות ברכת המזון בזימון שהיא נחשבת כקרבת עולה (אמת ליעקב). **וְאִי אֵתָּ עֶבֶד פֶּן, יִתֵּן לְךָ כָּל־בֶּבֶךָ וְכָל־עֵצְתְּךָ יִמְלֵא** ואם אתה עושה כן אז הקב"ה יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. **וּבְשַׁבַּת מְקוֹדֵשׁ, דָּא קְדוּשָׁא רַבָּא** ובשבת שיש מצוות קידוש יתבאר מש"כ 'מקודש' שפירושו על מצות קידוש היום הנקרא קידושא רבא. **וְעַל מַלְּהָ דָּא, אֶתְעַטְרוּ צִדִּיקֵיָא בְּגִן עֵדֶן, מְשַׁבַּת לְשַׁבַּת אַחֲרָא** ועל החידוש הזה התעטרו כל הצדיקים שבגן עדן משבת אחת עד

השבת האחרת.

אור הרשב"י

אהרונים קודם ברכת המזון מזמור אלהים יחננו כו' כולו ואח"כ פסוק אברכה את ה' בכל עת כו'. כי הס"א העומדת על השולחן כנ"ל בשם הזוהר הנה הוא נקרא בכל עת בסוד ואל יבא בכל עת אל הקדש וכדי לסלקו משם צריך לומר הב לן ונברוך כמ"ש בינוקא פרשת בלק ולכן אומרים זה הפסוק אברכה את ה' בכל עת כו' תמורת הב לן ונברך ואח"כ פסוק סוף דבר הכל כו' ואח"כ פסוק תהלת ה' ידבר פי וגומר ואח"כ פסוק ואנחנו נברך יה וגומר ואח"כ יאמר וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה' ואח"כ יאמר ברכת המזון.

הייתי לפני מורי ז"ל ובא לפני אדם אחד ואמר לו כי זה לי שני ימים שאירע לו כאב חזק בכתפו ונסתכל בו מורי ז"ל וא"ל כי בא לו כאב זה מפני שהפסיק בין מים אחרונים לברכת המזון בקריאת פרק משניות ועבר על מ"ש רז"ל (ברכות דף מ"ב ע"א) תכף לנטילה ברכה הדיינו נטילת מים אחרונים ולכן תכף נהפך לכת"ף והרגיש בו כאב ולכן צריך לזוהר שלא להפסיק בין מים אחרונים לברכת המזון כלל אפילו בד"ת ואם הוא רוצה לעסוק בד"ת כמ"ש רז"ל יעסוק בתורה קודם שיטול מים אחרונים. אמנם אלו הפסוקים צריך לאומרם אחר מים

הלימוד היומיומי